

HORRIBILE DICTU

kollégiumban eltöltött majd 4 év - úgy érezzük - feljogosít bennünket arra, hogy rövid számvetést csináljunk. Hiszen a szemünk láttára zajlott le az a folyamat, mely során a kollégiumba érkező elsőévesek bátortalan masszájából mikroközösségek alakultak ki - ezeket nevezhetjük "kis alkotó közösségek"-nek -, s eredményeink feljogosítanak bennünket arra, hogy tulzás nélkül beszélhessünk épülő, magasabb szintű közösségekről.

Persze, amit itt egy mondattal leírtunk, az a vérrögökkel terhes uton pillanatra megpihenő vándor visszatekintése, s csak az idáig eljutó kollégista ismeri ezen ut minden hullámvölgyét.

A következőkben a kollégiumi közösség szervezésének egyik - de koránt sem egyedül lehetséges - módozatát szeretnénk bemutatni.

Adjuk át magunkat az emlékezésnek; lássuk, hogyan kezdődött! Kezdetben vala a massa. Ezen alaktalan pépen a katonaság már elvégezte az első simitásokat, így például a nemtetszésünk kinyilvánítására használatos szókincsünk - igaz, hogy szegényke - annál egységesebb volt. Biztató kezdet a közösséggé válás folyamatában! Fél év áldozatos munkájával sikerült elérni, hogy az egész szoba egyszerre kívánt "Jó étvágyat" az étkezését megkezdőnek, s egyszerre mondta az A2 vírus által leigázott tüsszenyűnek, hogy "Egészségedre!" Persze mindez nem ment simán! Voltak olyan "elhajlók", akik a fenti közösségi ritus olkerülésére - érezvén, hogy prűszkölnünk kell -, a léccére menekültek, sőt, sikerült lelepleznünk egy "sötétben bujkálót", aki - a "Jó étvágyat!" - csatakiáltást megelőzendő - a szekrényben majázolta pótvacsoráját. Ezekkel, a közösségi munka értékét, az együttes cselekvés szépségét felismerni képtelenségekkel szemben a meggyőzés, a "saját, jól feljogott érdekei" - re hivatkozás eszközeit alkalmaztuk, s nem az elriasztást, a kiközösítést. Ugyanakkor közösségi életünk tartalmasabbá tétele érdekében új és új formáit dolgoztuk ki az egyének közötti "társas érintkezésnek".

Jól megfigyelve egymás testi, lelki, szellemi és egyéb fogyatékoságait, állandó elzók sorát dolgoztuk ki, egyénekre lebontva. De nehogy azt higgye valaki, hogy ez valami utszéli szitkozódáshoz vezetett! Célunk éppen az volt, hogy ezen jelzőknek a lévvvel együtt való állandó szerepeltetése révén gazdáját hibái kijavítására ösztö-öljük. A dolog természetéből kifolyóan ez legnehezebben a testi hibák terén ment. Ezen áldozatos munka közben a megrögzött kihuzók - akiket persze legérzeékenyebb pontjukon ért az építő szándéku kritika-, kihullottak, s defenzívába /albérletbe/ vonultak. A fentebb leírtak után mindnyájan éreztük, hogy "valami lóg a levegőben". Valóban! Az alapjait sikeresen lerakó "kis közösség" szakadék szélén állott, de ellenfeleink rosszmájú aknamunkája ellenőre sikeresen végrehajtották a minőség elengedhetetlen salto vitálóját.

Elérkeztünk a fejlett közösség építéséhez.

A továbbladáshoz szükségesnek éreztük "kis közösségünk" létezésének, munkázkodásának elméleti megalapozását.

Elfogadott jelszavunk: "Csalánba nem üt a ménkö!"

Özös célunk, hogy az egyetemi évek provizóriumát a lehető legkényelmesebben vészeltük át, nem hagyva, hogy kialakult személyiségünket a legkülönbözőbb hatások új, veszélyes utakra tereljék. "Járt utat a járatlanért el ne hagyj!" jelszavunk alapján veszélyesnek ítéljük, a kollégium és az egyetem közti jól kitaposott országutról való - akárcsak ideiglenes - letérést is. Mementóként áll előttünk egyik barátunk ismerős esete, aki a kollégium előtt tévedésből rossz buszra felszállva, csak hosszú bizonygás után tudott visszatérni kis közösségünkbe.

Behirdettük a békés egymás mellett élést - amely azonban nem korlátlan pacifizmus, mint azt az elhajlók elleni harcunk mutatta. Ennek érdekében egymás megszólítása: "Barátom!" Máig sem értjük, hogy tudtuk ilyen szépen kitalálni!

Ő tevékenységi területünk mégis a tanulmányi munka. Társainkkal való törődésünk szűz példája, hogy az olvasgatótól mindig megkérdezzük, hogy a kezében levő mű kötelező -

olvasmány, vagy sem /persze ugyis tudjuk, hogy az/. Ebben nem ismerünk tréfát azóta, hogy egyik ostoba vicc áldozatává lett barátunk beadványa szigorlatra a Fűles évkönyvét.

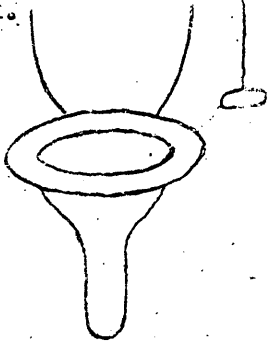
S van-e kellemesebb annál, mint unalmas téli éjszakában egymás indexét lapozgatni, pontos kimutatást vezetve az illető eredményegyeiről. Ezt persze egyesek hiu irigységnek, ostoba vetélkedésnek próbálják bélyegíteni. Ugy gondoljuk, teljesen fölényes az ilyen nevetséges rágalmak cáfolata. Ugyanakkor valljuk, hogy a megfeszített tanulás mellett szükség van néha kikapcsolódásra. Az aktív pihenésnek remek, az izmokat és az értelmet egyaránt megdolgoztató formája például a papirgalacsinnal és kávéskanálakkal való pajkos dobálózás. Először mosollyal szemléljük sorsüldözött albérletes évfolyamtársainkat, akik a közösségbe tartozás miatt támadt kiányerzetüket a mozi, színház, klub ópiumával próbálják levezetni.

Rövid számvetésünk végén kötelességünknek érezzük egy, az albérlet mellett, s a kollégium ellen elhangzó kacajra fakasztó "Érv" cáfolatát. Eszerint az albérlet fő előnye az egyén szabadság, mobilitása, többfelé tájékozódása, míg a kollégistának viselkednie kell a több ember együttélésével - állítólag - szükségszerűen együttjáró körülhatárolásokat, sőt ujabban a kollégisták begubózásáról /sic!/ beszélnek.

Azt gondoljuk, fenti egész írásművünk ékeesszóló cáfolata ennek. De ha ez sem elég, úgy ki kell lépnem a fejedelemi többes használatából, hogy egy személyes - mondhatnám intim - példával mérjek utolsó csapást az ellenérvek százfeji hidrájára:

Kis közösségünk tulnyomó többsége - a hely közelsége miatt - az első emeleti WC-t használja, én azonban a magasföldszintit - ugyanis bevallom balkezes vagyok, s ott balkezes felől lóg a vércélanc -, s társaim ebben semmi kivétlivalót nem találnak.

Kérdem, mi ez, ha nem a legteljesebb szabadság, mobilitás, az ujjat megismerni vágyó ember sokféle tájékozódása?!

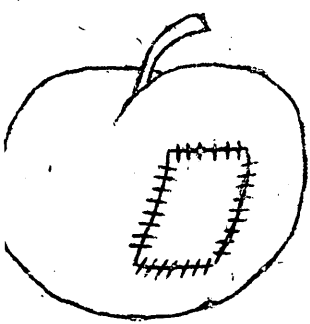

Huszár Endre

AZ ALMA NEM ESİK MESSZE A PÁJÁTÓL, AVAGY
OTT VAN A NYUL, AMOL A PÁRKA, AVAGY A
VAGY - VAGY RIPIORT VAGYLAGOSSÁGA

/Kisérteti riport; Minden részben, részben minden/

Mottó: "Mi itt most nagyon fontosdolgokról fogunk beszélgetni"
Tusko Hopkinsz

Bekezdés: Mivel itt ma mindenki tudja, hogy körülötte mi történik, és nagyon jól tudja azt is, hogy mindebből egyszer mi fog kislúgni, /málytfülűk az előbbi mondatot a következővel is behelyettesíthetik - meggyőződés és tetszés szerint - hogy ; Mivel itt ma senki sem tudja, hogy körülötte mi történik, és egyáltalán nem tudja azt sem, hogy ebből az egészből egyszer mi fog majd kislúgni, /hát én a Gondolatjel nevében megkérdeztem két barátomat, Optimistát /O/ és Pessimistát /P/ olvtársat /behelyettesíthető: urat/ hogy amennyiben válaszolni merészelnék feltett kérdéseimre, annyit azt csófosan megbánják /Beh. nem bánják meg csufosan/.

Tárgyalás: /majd a bíróságon/
1. kérdés: Szerintetek mire lehet itt ma válaszolni, ha?
O. Mire eljön a tavasz.
P. Mire megvénülünk.